

Lectio Divina segédanyaga

Évközi 12. vasárnap

B év

Lk 1,57-66.80

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

KERESZTELŐ SZENT JÁNOS SZÜLETÉSE

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,
Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor - teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Elérkezett Erzsébet szülésének ideje, és fiút szült. Amikor a szomszédok és rokonok meghallották, hogy milyen nagyra méltatta az Úr irgalmában, vele örültek. A nyolcadik napon elmentek, hogy körülmetéljék a gyermeket. Az apja nevéből Zakariásnak akarták elnevezni. De az anyja tiltakozott: „Nem, hanem Jánosnak kell hívni.” Így válaszoltak neki: „Nincs rokonságodban senki, akit így hívnának.” Aztán intettek az apának, minek akarja, hogy elnevezzék. Az írotáblát kért, és ezeket a szavakat írta rá: „János az ő neve.” Mindnyájan csodálkoztak. Neki pedig nyomban megnyílt az ajka és megoldódott a nyelve, megszólalt és magasztalta az Istent. A szomszédokat mind elfogta a félelem, és Júdea egész hegyvidékén elterjedt ezeknek a dolgoknak a híre. Akik csak hallották, szívükbe vésték s mondták: „Vajon mi lesz ebből a gyerekből?” Mert az Úr keze volt vele. (...) A gyermek nőtt, erősödött lélekben, és mindaddig a pusztában élt, míg Izrael előtt föl nem lépett.

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

⁵⁷ Elisabeth autem impletum est tempus pariendi, et peperit filium.

⁵⁷ Elérkezett Erzsébet szülésének ideje, és fiút szült.

⁵⁷ Azután eljött az ideje, hogy Erzsébet szüljön; és fiút szült.

⁵⁷ Elérkezett Erzsébet szülésének ideje. Fiúgyermeket szült.

⁵⁷ Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje, és szüle fiat.

⁵⁷ Amikor pedig eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült.

⁵⁸ Et audierunt vicini et cognati eius quia magnificavit Dominus misericordiam suam cum illa, et congratulabantur ei.

⁵⁸ Amikor a szomszédok és rokonok meghallották, hogy milyen nagyra méltatta az Úr irgalmában, vele örültek.

⁵⁸ Meghallották szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy irgalmasságot cselekedett vele, és együtt örvendeztek vele.

⁵⁸ Amikor szomszédai és rokonai meghallották, hogy milyen irgalmas volt hozzá az Úr, együtt örült vele mindenki.

⁵⁸ És meghallák az ő szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele.

⁵⁸ Szomszédai és rokonai meghallották, milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele.

⁵⁹ Et factum est, in die octavo venerunt circumcidere puerum et vocabant eum nomine patris eius, Zachariam.

⁵⁹ A nyolcadik napon elmentek, hogy körülmetéljék a gyermeket. Az apja nevéől Zakariásnak akarták elnevezni.

⁵⁹ Történt pedig, hogy a nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéől Zakariásnak akarták nevezni.

⁵⁹ A nyolcadik napon jöttek, hogy körülmetéljék a gyermeket. Atyja nevéől Zakariásnak akarták hívni.

⁵⁹ És lőn nyolczad napon, eljövének, hogy körülmetéljék a gyermeket; és az ő atyja nevéől Zakariásnak akarák őt nevezni.

⁵⁹ A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja után Zakariásnak akarták nevezni.

⁶⁰ Et respondens mater eius dixit: " Nequaquam, sed vocabitur Ioannes ".

⁶⁰ De az anyja tiltakozott: „Nem, hanem Jánosnak kell hívni.”

⁶⁰ De az anyja így szólt: »Semmiképpen sem, hanem Jánosnak fogják hívni.«

⁶⁰ De anyja ellenezte: „Nem, János legyen a neve.”

⁶⁰ És felevén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak neveztessek.

⁶⁰ Anyja azonban így szólt:

– Nem, hanem János lesz a neve.

⁶¹ Et dixerunt ad illum: " Nemo est in cognatione tua, qui vocetur hoc nomine ".

⁶¹ Így válaszoltak neki: „Nincs rokonságodban senki, akit így hívnának.”

⁶¹ Erre azt mondták: »De hiszen senki sincs a rokonságodban, akit így neveznének.«

⁶¹ Azok megjegyezték: „Hiszen senki sincs rokonságodban, akit így hívnának.”

⁶¹ És mondának neki: Senki sincs a te rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék.

⁶¹ Mire ezt mondták neki:

– Senki sincs a rokonságodban, akit így hívnak.

⁶² Innuebant autem patri eius quem vellet vocari eum.

⁶² Aztán intettek az apának, minek akarja, hogy elnevezzék.

⁶² Megkérdezték tehát az apját, hogyan akarja őt nevezni.

⁶² Érdeklődtek erre atyjától, hogyan akarja őt nevezni.

⁶² És intének az ő atyjának, hogy minek akarja neveztetni?

⁶² Intettek hát az apjának, hogy minek akarja nevezni.

⁶³ Et postulans pugillarem scripsit dicens: " Ioannes est nomen eius ". Et mirati sunt universi.

⁶³ Az írotáblát kért, és ezeket a szavakat írta rá: „János az ő neve.” Mindnyájan csodálkoztak.

⁶³ Ő pedig írotáblát kért, és ezeket a szavakat írta rá: »János a neve.« Mindnyájan elcsodálkoztak.

⁶³ Az egy kis táblát kért és ezeket a szavakat írta rá: „János a neve.” Erre mindnyájan meglepődtek.

⁶³ Az pedig táblát kérvén, ezt írta, mondván: János a neve. És elcsodálkoztának mindnyájan.

⁶³ Ő táblát kért, és ráírta: „János a neve.” Erre mindenki elcsodálkozott.

⁶⁴ Apertum est autem ilico os eius et lingua eius, et loquebatur benedicens Deum.

⁶⁴ Neki pedig nyomban megnyílt az ajka és megoldódott a nyelve, megszólalt és magasztalta az Istent.

⁶⁴ Erre azonnal megnyílt a szája és a nyelve, megszólalt, és magasztalta Istent.

⁶⁴ Neki pedig megnyílt az ajka és megoldódott a nyelve: szólni kezdett és magasztalta Istent.

⁶⁴ És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent.

⁶⁴ Abban a pillanatban megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta Istent.

⁶⁵ Et factus est timor super omnes vicinos eorum, et super omnia montana Iudaeae divulgabantur omnia verba haec.

⁶⁵ A szomszédokat mind elfogta a félelem, és Júdea egész hegyvidékén elterjedt ezeknek a dolgoknak a híre.

⁶⁵ Félelem szállta meg összes szomszédjukat, s e dolgok híre elterjedt Júdea egész hegyvidékén.

⁶⁵ Akkor félelem szállta meg az összes szomszédokat és Júdeában, az egész hegyvidéken, erről az eseményről beszéltek.

⁶⁵ És félelem szállott minden ő szomszédaikra; és Júdeának egész hegyes tartományában elhirdettetének mind e dolgok.

⁶⁵ Félelem szállta meg a környék lakóit, és Júdea egész hegyvidékén beszéltek minderről.

⁶⁶ Et posuerunt omnes, qui audierant, in corde suo dicentes: " Quid putas puer iste erit? ". Etenim manus Domini erat cum illo.

⁶⁶ Akik csak hallották, szívükbe vésték s mondták: „Vajon mi lesz ebből a gyerekből?” Mert az Úr keze volt vele.

⁶⁶ Mindannyian, akik hallották, a szívükbe vésték ezt, és kérdezték: »Mi lesz ebből a gyermekből?« Mert az Úr keze volt vele.

⁶⁶ Aki csak hallott róla, elgondolkodva mondta: „Vajon mi lesz ebből a gyermekből? Hiszen nyilván az Úr volt vele.”

⁶⁶ És szívökre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele.

⁶⁶ Akik hallottak róla, szívükbe vésték, és így szóltak: „Vajon mi lesz ebből a gyermekből?” Az Úr keze pedig valóban vele volt.

⁸⁰ Puer autem crescebat et confortabatur spiritu et erat in deserto usque in diem ostensionis suae ad Israel.

⁸⁰ A gyermek nőtt, erősödött lélekben, és mindaddig a pusztában élt, míg Izrael előtt föl nem lépett.

⁸⁰ A gyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, és a pusztában volt addig a napig, amíg nyilvánosan fel nem lépett Izraelben.

⁸⁰ A gyermek növekedett és lélekben erősödött. A pusztában élt addig a napig, amíg nyilvánosan fel nem lépett Izraelben.

⁸⁰ A kis gyermek pedig nevedik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen megmutatta magát az Izraelnek.

⁸⁰ A gyermek pedig növekedett, lélekben erősödött, és a pusztában élt egészen addig a napig, amelyen szolgálatba lépett Izraelben.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Atyák Bibliája

Vajon Isten könyörtelenségből késleltette a pillanatot, hogy Erzsébet gyermeket szüljön? Egyáltalán nem. Idős korára már sokan ismerték, ezért sokan is lettek tanúi az Úr kegyelmének. (Aranyszájú Szent János).

Zakariás „Istenre emlékezőt” jelent, János pedig „meghatározót” jelent. A meghatározás azonban vagy a távollevőre emlékeztet, vagy a jelenlévőt mutatja meg. János nem az Istenre való hivatkozással beszélt a távollevő Megváltóról, hanem ujjal mutatott rá az előtte levő Megváltóra és mondta: „Íme az Isten Bíránnya! Íme, aki elveszi a világ bűneit.” (Jn 1, 29.) (Origenész)

„Erre azonnal megnyílt a szája és a nyelve, megszólalt, és magasztalta az Istent.” Méltán oldódott meg rögtön a nyelve. Amit ugyanis megkötött a hitelenség, azt föloldotta a hit. Higgyük mi is, hogy a mi hitelenségünkkel megkötözött nyelvünk okos szóra megoldódik, ha beszélni akarunk. Vessük ezt a titkot a lelkünkbe. Ne kőtáblára, hanem szívünk táblájára vessük Krisztus előhírnökének a nevét. Hiszen, ha Jánosról beszélünk, Krisztusról jövendölünk. (Szent Ambrus).

Vö.: DEZSŐ István, *Jézus evangéliuma és a szentatyák I*, Szalézi Művek, Rákospalota

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Pápai gondolatok

XVI. Benedek pápa: Deus caritas est

XVI. Benedek pápa enciklikája a püspököknek, a papoknak és diákonusoknak, az Istennek szentelt személyeknek és minden krisztushívőnek a keresztény szeretetről

vö. Lk 1,55.70

41. A szentek közül kiemelkedik Mária, az Úr Anyja, minden életszentség tükré. A Lukács-evangéliumban szeretetszolgálat közben látjuk őt a nagynénjénél, Erzsébetnél, akinél ott maradt „mintegy három hónapig” (1,65), hogy terhességének utolsó szakaszában mellette álljon. „Magnificat anima mea Dominum”, mondja megérkezésekor – „magasztalja az én lelkem az Urat” (Lk 1,46) –, és ezzel egész életének programját mondja ki: nem akar a középpontban állni, hanem teret nyit Isten számára, akivel mind az imádságban, mind a felebaráti szolgálatban találkozik – csak így lesz jó a világ. Mária éppen azért nagy, mert nem önmagát, hanem Istent magasztalja. Alázatos: nem akar mást, mint az Úr szolgálója lenni (vö. Lk 1,38.48). Ő tudja, hogy csak azzal szolgálja a világ üdvösségét, hogy nem a saját művét

akarja végrehajtani, hanem teljesen átadja magát Isten tevékenységének. Mária remélő ember: az angyal csak azért jöhetett el hozzá és hívhatta az ígéret döntő szolgálatára, mert Mária hisz Isten ígéreteinek és várja Izrael üdvösségét. Mária hívó ember: „Boldog vagy, mert hittél” – mondja neki Erzsébet (vö. Lk 1,45). A Magnificat – egyidejűleg a lelkének a képe – teljesen a Szentírás fonalából van szöve, Isten szavának fonalából. Láthatóvá válik, hogy Mária teljesen otthonos Isten szavában, ki-be jár benne. Isten szavával gondolkodik és beszél; Isten szava az ő szavává lesz, és az ő szava Isten szavából ered. Így az is láthatóvá válik, hogy Mária gondolkodása együttgondolkodás Isten gondolkodásával, akarása Isten akaratából való együtt-akarás. Mivel őt ennyire áthatotta Isten szava, anyja lehetett a testté lett Igének. Végül: Mária szerető ember. Lehetett volna- e másként? Mint hívó és a hitben Isten gondolatait gondoló ember, Isten akaratát akarva ő csak szerető ember lehet. Azokból a halvány jelekből sejtjük ezt, melyeket a gyermekségtörténet beszél el. Ezt látjuk abban a tapintatos figyelemben, mellyel Kánában észreveszi a jegyesek szükséghelyzetét, és Jézushoz viszi. Ezt látjuk az alázatban, amellyel elfogadja, hogy Jézus nyilvános életében a háttérben maradjon – tudván, hogy a Fiúnak egy új családot kell alapítania, s hogy az anya órája, mely Jézus igazi órája, majd csak a kereszt pillanatában lesz újra az övé (vö. Jn 2,4; 13,1). Amikor a tanítványok mind elfutnak, ő lesz az, aki ott áll a kereszt alatt (vö. Jn 19,25-27); és később Pünkösöd órájában a tanítványok köréje gyűlnek, várván a Szentlelket (vö. ApCsel 1,14).

XVI. Benedek pápa: Sacramentum caritatis

XVI. Benedek pápa szinódus utáni apostoli buzdítása a püspökökhöz és papokhoz, a szerzetesekhez és szerzetesnőkhöz, és a világi krisztushívókhöz az Eucharistiáról, az Egyház életének és küldetésének forrásáról és csúcspontjáról

Lk 1,65

A művészet az ünneplés szolgálatában

41. A szépség és a liturgia közti mély összefüggés miatt nagy figyelmet kell fordítanunk minden művészeti megnyilvánulásra, ami az ünneplés szolgálatában áll.¹ Az ars sacra, a „szent művészet” fontos része kétségtelenül a templomi építészet,² melyben kiemelkedő szerepe van a szentély részeinek: az oltárnak, a feszületnek, a tabernákulumnak, az ambónak és a papi széknek. Szem előtt kell tartani, hogy a szakrális építészet célja az, hogy a hit misztériumait s különösen az Eucharisziát ünneplő Egyház számára megfelelő teret alkossunk a liturgikus cselekmények végzéséhez.³ A keresztény templom természetét ugyanis az a liturgikus cselekmény határozza meg, mely föltételezi a hívők összejövetelét [ecclesia], akik Isten templomának élő kövei (vö. 1Pt 2,5)

Ugyanez az elv érvényes az egész szent művészetre, különösen a festészetre és a szobrászatra, melyekben a vallásos ikonográfiának a szentségek jelentését föltáró oktatásra [szentségi műsztagogia] kell irányulnia. Azoknak a formáknak komoly ismerete, melyeket a szent művészet az évszázadok során kialakított, nagy segítséget jelent azok számára, akik a

¹ vö. SC 112-130.

² vö. Propositio 27.

³ vö. Uo.

megbízást adják az építészeknek és a művészeknek a liturgikus cselekményhez kapcsolódó alkotások elkészítésére. Ezért elengedhetetlen, hogy a seminaristák és a papok képzésében fontos tantárgyként helyet kapjon a művészettörténet, különös hangsúllyal a liturgikus szabályok szerint épült szakrális épületekre. Röviden összefoglalva, mindabban, ami az Eucharisziával kapcsolatos, érvényesülnie kell a szépérzéknek. Figyelmet és gondosságot kell fordítani a liturgikus ruhákra, a bútorzatra és a szent edényekre is, hogy szerves egységben ébresszék az Isten misztériumát megillető csodálatot, kifejezzék a hit egységét és növeljék az áhítatot.⁴

2.3. Pedagógiai vonal:

2.3.1. Tantörténetek

Horváth István Sándor atya – Keresztelő Szent János

Keresztelő Szent János különös életmódja és tevékenysége nem csak a nép figyelmét keltette fel, hanem a vallási vezetőkét is. Prófétai jellemvonásai, hatásos üzenetei alapján azt gondolták, hogy személyében Isten hosszú idő után újra prófétát küldött népéhez vagy talán ő maga a messiás. Ez az elképzelés húzódik meg a küldöttek kérdései mögött. János viszont nem tartja magát sem a messiásnak, sem Illésnek, aki a közvélekedés szerint a messiási időket megelőzően újra el fog jönni, de még prófétának sem. Keresztelő János jól tudja, hogy milyen feladatra választotta ki őt Isten, és ennél nem képzelet magát nagyobb. Ő a Megváltó előfutára, akinek az a küldetése, hogy előkészítse a messiás jövetelét.

Ugyanakkor a Keresztelő nem csak saját küldetésével van tisztában, hanem az őt követő Jézus feladatával is. Éppen ezért önmaga helyett a közelgő Jézusra irányítja az emberek figyelmét. Arról beszél, arról tesz tanúságot, aki utána fog tevékenykedni. Krisztusra mutató személye abban példa számunkra, hogy a mi életünk is ilyen legyen. Az egymással való versengés, a nagyravágyás, a túlzott önbecsülés helyett az engedelmesség, az alázat és az önfegyelem segíthet ebben. Isten dicsőségéért való szolgálat ugyan nem szerez feltétlenül hírnevet, de biztosítja az üdvösséget.

Forrás: Facebook

Kép forrása: <http://tothdavid.hu/index.php/hu/kozter/en/keresztel-szent-janos-diszkut-2002>

⁴ Mindezek tekintetében gondosan meg kell tartani mindazt, amit az Institutio Generalis Missalis Romani tartalmaz.

Hajnal Róbert atya / Magyar Kurír: Keresztelő János küldetése – És a tiéd? (részlet)

Istenem, melyik volt az a szó, amelyet születésem pillanatában a fülembé súgtál? Van, aki azért született, hogy könnyítsen mások szenvedésén, vannak, akiknek az a hivatásuk, hogy imára kulcsolt kezek legyenek ebben a pogány világban. Vianney Szent János megértette: ő arra született, hogy feloldozó kéz legyen. Lisieux-i Kis Szent Teréz azért, hogy szeretet legyen az egyház szívében. Mindenki valamiért született. Az ember csak akkor lehet megelégedett, ha megérti, miért született, Ez képes értelmet adni életének. Van a lélektanban egy vizsgálati módszer, amelyet a „befejezetlen mondatok tesztje”-nek hívnak. Egy sor megkezdett mondatból áll, melyeket be kell fejezni. A mi megkezdett mondatunk talán így kezdődhetnék: „Azért születtem, hogy legyek...szetet az egyház szívében, ...könny a szenvedők szemében, ...simogató kéz a kórteremben, ...népem vigasztalója, ... az ifjúság nevelője ...” Gyakran kell ismételnem e mondatot, hogy mélyen belevésődjék a lelkembe.

Forrás: www.talita.hu/magazin/keresztel-janos-kueldetesees-a-tied/

Dalszöveg

Anyád méhétől fogva
Kiválasztottalak, az enyém vagy,
az enyém vagy, az enyém vagy.
//: A hajnalból születek téged,
Körülvettelek és dédelgettelek.
Kezemben hordom életed,
Angyalaimmal őrzöm tetteidet.

Forrás: www.keresztenydalok.hu/enekek/megtekintes/5902

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

Gerzsenyi Sándor – Bemerítő János

Újszövetség prófétája
Bemerítő János,
Otthona a vad pusztaság,
nem a fényes város,
Messze zeng a hangja,
minden ember hallja:
„Térjete meg, elközelgett
a mennynek országa!”

A Kiáltó szózatára
sok ember megindult,
Városok és falvak népe
a pusztába tódult.
Jánoshoz siettek,

bűnről vallást tettek,
Majd a Jordán habjaiban
be is merítkeztek.

Jézus szintén odajárult,
hogy bemerítkezzék,
Példát hagyva, hogy övéi
ebben is kövessék.
Ezt tesszük mi bátran,
hófehér ruhában,
Őt szolgáljuk hűséggel,
míg eljön országában!

Forrás: <https://keresztynversek.wordpress.com/tag/keresztelo-janos/>

Kép forrása: www.amegoldas.eoldal.hu/fenykepek/szobrok-magyar/keresztelo-szent-janos-szobra--kovacs-maria--tata.html

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

Kérdés: Vajon mit jelent az én nevem Isten tervében?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Urunk, Istenünk, add, hogy szent nevedet mindenkor tiszteljük és szeressük, mert gondviselő oltalmadat soha nem vonod meg azoktól, akiket állhatatos szeretetedre tanítasz. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

4. Condivisio – megosztás

5.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

Az Úr kinyilvánította erejét.

5. Actio, operáció – tettekre váltás

6.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

Soha nem kételkedjek Isten szavában.